

FARKAS ÁRPÁD

Télutó

*Ugye lehökken majd a hó a hegyekről, s a lét
fehérbe göngyölt, szuszogó romjai kiderülnek;
lecsusszan majd a hó a tájról, s kitakartan
lúktet egy falevélre rozsdállt, idefeledt
őszi álom, s a hó alatt alvó szemét kupacai,
lib-lob, ugye, majd tovatűnnek? S ha hámlani
kezd ez a téli világ, kitekerődzve a fagy
patyolat gézeiből, majd csak kibuggyan igazi
arca, ha lassú földkérgi fagyokat ütnek át
konok mag-kobakok, s hogyha leszottyan az
ágról a hóprém, dús nehezék, rüggy-fejét
emeli, föl, föl!, a fagyönggyel terhes ág is?
Míg a napra kicsordul a föld zöld vére: a fű
s a vetés, ugye nem lepi el aláhabzó hólé
a földjeinket? Mert szigorú télre vad tavaszok,
nyarak s zord ősök jöhetnek,
de férfierők is fűtik e földet,
hőtől — hótól vacogó évszakait,
s kiengedi markából a fagy
iderekedt énekes madarai torkát, ugye?*

GYŐRI LÁSZLÓ

Kezünkre játszó félelem

*Fülénél, farkánál elkaptuk a süldőt. Visított
kítátott pofával, habzón. Így játszott kezünkre.
— A hurkot! — Szájszélig, majdnem a garatig. Vi-
sított egyre hangosabban. Már hörgött, amint a kö-
telet az oszlopra csavarva a levegőbe félig föle-*

meltük. — A fogót, az orrkarikát! Rajta! Tanuld meg te is! — Az ól sarkában álltunk: apám, én meg a disznó. Létünket fölntartani. Kezemben szerszám, az ügyes kis fogó, karika, hogy orrába nyomjam. Elcsendesedett, csak néha-néha hörgött; gyanakodva, ám szinte nyugodtan, megadón. Mókásan rángó csészealj, bennem iszonyat, emelkedő. — Vágd bele! — kiáltott apám. Elsápadtam. Kikapta kezemből, megkönyörült. Két égsértő vissantás, aztán hörgés, orr-rázás, szégyen, aztán már szinte dorombolt odabentről. S csend ...

Kezünkre játszó félelem. Mégiscsak jó volna megtanulni. Nem az orrdrótozást, azt, hogy ne játssz kezére senkinek.

RÓZSA ENDRE

Három pillanat

Egy mozdulatod: mikor őszibarackba
mélyesztve fogad,

karodon

a lé lecsurog

két csíkra szakadva ...

(A dél: darazsak raja, dong!) —

S a másik, ahogy

odabíllent hajfonatod

ujjadra csavarva azonnal,

nevetve

félrekapod —

Míg végül az összegyűlő csepp,
amint ott csüng könyöködről —

Túlérlik a nyár!

A gyümölcsben

csonthéjba zárva dörömböl

időnk szíve már,

s csak a könny dől!